

αδιαφορεί ποτέ αν πρόκειται να υποδυθή μια δμορφή ή άσημη γυναίκα

Όσο για την Γκερέτα Γκράμπι, η «Σφαγή του Χόλλινγουντ» δεν έχει ποτέ ν' αλλάξει τη φυσιογνωμία της. Διατηρεί πάντα με μεγάλο μπότο τον «τύπο» της. Η μάσκα της, σ' όλα τα φιλμ που έχει εγγραφεί, είναι διαρκώς η ίδια. Γι' αυτό το λόγο είναι τόσο εύκολο να φαντασθώ κανείς το πρόσωπο της Γκερέτας Γκράμπι, Όταν όμως θέληση να φαντασθώ και το πρόσωπο της Μάρλεν Ντήτην, βλέπει να παρουνιάζονται μπροστά στα μάτια του πολλές και διαφορετικές μάσκες της.

Η Τζόαν Κράουφορντ πάλι μεταμορφώνεται με μεγάλη ευκολία, αλλάζοντας το γένειομα των μαλλιών της. Έχεινη όμως που δεν μπορεί ποτέ ν' αλλάξει τα χαρακτηριστικά του προσώπου της είναι η Τζόαν Χάρλοου. Η παραμορφωτική μεταμόρφωση την κάνει άνοστη! Αυτό το μηήριο έχει βασανίσει άρκετά καιρό όλους τους «μαγαζιά» του Χόλλινγουντ. Και κανείς τους δεν μπορούσε να βοηθί την ατία. Κι' όμως δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Το θέληγγο της Τζόαν Χάρλοου είναι το παλιό ξύλο που πέφτει από τα μαλλιά της. Κι' αυτό άκρωθός το άσημένο φως ταριάζει μόνο με το ροδαλό πρόσωπο της και τη σιγηλωμένη έκφραση του. Κι' έτσι κάθε άλλαξη της φυσιογνωμίας της την παραμορφώνει...

Λέν είναι άσποσο λίγοι οι «άστερες» που αναγκάζονται συχνά από το ρόλο τους ν' αλλάξουν το πρόσωπό τους. Θέλετε τώρα νά μάθετε πώς το καταφέρνουν; Μεταμορφώνονται ένα ειδικό ζεφί, πολύ καθαρό, με το όποιο μπορούν νά φτιάξουν διαφορετική τη μήτη τους, το μέτωπό τους ή το πηγούνι τους. Το ζεφί έπειτα σκεπάζεται με λάστα που δίνει άμείως την όψη της επιδερμίδας.

Ένας ήθοποιός του κινηματογράφου, άμεις στο μοντέρνο μαγαζιάρισμα, μπορεί νά παρουσιάσθί φιλιακός, άγως νά φορέ τη περσόνα. Έχετε τί κάνει; Κωλύει προσεχτικά στην κορυφή του κεφαλιού του να κομμάτι από μεταξωτό ύφασμα που έχει το σχήμα της φαλάκρας. Αυτό το κομμάτι έπειτα βάρεται με ειδικό τρόπο κι' έτσι η κορυφή του κεφαλιού άστράφει σαν... άόμπος!

Μέχρι σήμερα πάλι οι ήθοποιοι άπέφεραν τις τερασίες, γιατί η καθαρή φωτογραφία της τανίας φανέρωνε άμέως το όλλομά της στην έπιδερμίδα του μετώπου. Τώρα όμως, χωρίς σ' ένα ειδικό μεταξωτό ύφασμα, με το όποιο φτιάχνουν τις περσόνας και μ' ένα κατάλληλο γένειομα, αυτός ο κόβος δεν ύπάρχει πιά.

Τα ιστορικά ή τα βιβλιακά πρόσωπα καταλαβάνετε βέβαια ότι παρουσιάζουν μεγάλη δυσκολίες για ν' άποδοθούν με άκρίβεια κι' όμοιότητα στην όδση. Το κοινον έχει μια κάποια εικόνα τους μέσα στο μυαλό του, που προέρχεται από τους πίνακες της ζωγραφικής ή από τα πορτραίτα τους.

Ο σκηνοθέτης Σέσιλ Β. ντέ Μιλ, όταν «γνώριζε» τις «Άενα Έντολές», είχε μια άναπόλητη σύλληξη από αντίγραφα όλων των «ταμπλές» που έχουν θέματα ή που παρουσιάνον πρόσωπα της Άγιας Γραφής.

Ο άλυσμονόχος Λόν Τσάνεϊ, που υποδυθή ένα ιστορικό πρόσωπο, άφως μεροσηρόνους άναζητήσεις και μελέτες, μπροστά στις όποιες κλωμάζων σήμερα οι διάδοχοί του. Φαντασθήτε ότι για νά μεταμορφώθί σε Κομισσάδο, σ' έκεινο τον τερατώδη κωδωνοκρούστη της Παναγίας των Παρισίων, κατέφυγε στην πρώτη έκδοση του μηητροπήματος του Βίκτωρος Ουγκώ, την εικονογραφημένη από τον ίδιο τη συγγραφεία κι' από τα σχέδια που παρουσιάναν τον Κομισσάδο άπέφυγε την παράξενη μεταμορφώση του...

Ο Γουόλτερ Χούστον είναι τώρα ο μόνος από τους «άστερες» που έχει τη σπανία ικανότητα νά παίξη τρεις και τέσσερες διαφορετικούς ρόλους στο ίδιο φιλμ. Γι' αυτό μάλιστα η μεταμορφώσεις του έχουν μείωσει ιστορικά στον κινηματογράφο, όπως άκριβώς κι' η περίφημη μεταμορφώσεις του Λόν Τσάνεϊ. Αρχίζουν με την άσηχητη ενσάρκωση του Άδραϊνι Λίνκολν και φτάνουν ως τον έκαυλο κι' εγκληματικό «τύπο» που δημιουργήσε εδώ και λίγο καιρό στο «Κογκώ».

Απ' όλα αυτά λοιπόν βλέπετε ότι το μαγαζιάρισμα στον κινηματογράφο άρχισε πάλι νά γίνεται της μόδας. Όπως όμως έξηγησαμε, δεν το μεταχειρίζονται σήμερα οι «άστερες» για νά γίνονται δμορφω, αλλά για νά μεταμορφώνονται!

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά μπεκρολεγήματα του Γουλιέλμου Πίττ. Ο άριθμός 13 κι' ε Ντ' Άννουντζιε. Και ε ήμέρες κ. Ξενόπουλος. Ο Βολταίρος κι' ε άρχιεπισκόπος των Παρισίων. Τε πείσμα του Νέλσονος.

Ο Γουλιέλμος Πίττ, ο μέγας πολιτικός της Άγγλιας, που έγινε άσηχός κόμματος και προθητωργός σε ήλικία είκοσιέντε έτών, όταν δεν ήταν στην άσηχη, έπίγανε καμιά φορά στη Βουλή μεθυσμένος. Τόν συνώδευε δε πάντοτε και καθότανε κοντά του ένας φίλος του βουλευτής, που έπαινε κι' αυτός πολύ. Σε μια σινεδρίασι, ο Πίττ, θέλοντας ν' άπαντήση σε κάποιο ρήτορα και νη βλέποντας μπροστά του από το μεθισ, έσκυψε και ρώτησε το φίλο του :

—Πού είναι ο σίργος (ο προέδρος της Βουλής των Κοινοτήτων) και του ζητήσω το λόγο;

—Δεν βλέπετε το σίργος; Περιέργο! Έγώ βλέπω δύο... άπάντησεν ο φίλος του, βλέποντας από το μεθισο διπλά τα πρόσωπα...

Πολλοί άνθρωποι έχουν την πρόληξη του άριθμού 13. Οι περισσότεροι τόν φοβόνται, Λέν καθόνται 13 στο ίδιο τραπέζι, στο ξενοδοχείο δεν μένουν στο δωμάτιο 13, δεν άρχίζουν καμιά δουλειά τους την 13ην του μηνός. Άλλοι πάλιν έχουν το 13 για γούρι.

Ο Ίταλός ποιητής Γαβριήλ Ντ' Άννουντζιο όμως άποφεύγει τόσο τον άριθμό 13, όστε αν άναγκασθί νά γράψη γράμμα στις 13 του μηνός, σημειώνει ως έξης την χρονολογία : 12+1. Έτσι άφήνει και το 13ο χειρόγραφο τών έργων του.

Το ίδιο όμως κάνει στην άφήμιση τών χειρογράφων και ο δικός μας συγγραφέας και ήλεκτός σινεδριαστής μας κ. Γουγ, Ξενόπουλος.

Μην ήμισο ο Βολταίρος έπαινε να έπισκεφθί τόν άρχιεπισκόπο των Παρισίων που ήταν φίλος του, μ' όλο που ο φιλόσοφος ημιζότανε ως ήθεος. Για νά πειράξη τόν άρχιεπισκόπο ο Βολταίρος έβόναξε πάλις έμπηξε στο δωμάτιό του :

—Όχι έστι Θεός!...
—Έλεγε άφρον εν τη καρδία αϊτού...
Σινεδριαστήσεν έτοιμάτα ο άρχιεπισκόπος.

Ο ένδοξος Άγγλος ναύαρχος Νέλσον ήταν μονόχειρ και μονόφθαλμος. Το χέρι του το έχασε στην Τενερίφη, σε μια άπόδουσι, και το μάτι του στην έστρατεία εναντίον της Κορσικής. Τη 1801 ήταν άντιναύαρχος υπό τας διαταγές του ναύαρχου Πάριερ, στον άποκλεισμό της Κοπεργάλης. Ο Πάριερ, βλέποντας τόν Νέλσον να μανοιράρη για νά έπιτεθί κατά του Δανικού στόλου, του έβασε σήματα να μην κινηθί.

—Κύριε άντιναύαρχε, τού είπαν τότε οι άξιωματικοί του, ο ναύαρχος κάνει σήματα να μην έπιτεθούμε.

Ο Νέλσον έπαινε άμέως το κανονιά, τώθια... στο βγαμμένο μάτι του, και είπε :

—Έγώ δεν βλέπω τίποτε!.

Και διάταξε νά γίνη η έπίθεση. Έκείνος δε κι' έβασε το Λανικό στόλο!

Ο Μ. Ναπολέον δεν άνεχόταν νά νικάται ούτε στα χαρτιά, που ήμαίσε ποτε-ποτε με τους αλλικούς και τους στρατηγούς του.

Γι' αυτό, όταν δεν είχε καλό χαρτί, άρχιζε νά κλέβη άποστόλους.

Άλλά την άλλη μέρα έπέστρεφε στους χαμένους τα χαρτιά που έξεδίει

Στις γυναίκες δεν ήταν καθόλου άβρογς ο Ναπολέον.

Στά πρώτα χρονια της αυτοκρατορίας του είχε συνδεθί έρωτικά με την δμορφη ήθοπού Δα Ζωρζ, η όποία του έξητούσε μ' έπιμονή νά της δώση μια εικόνα του. Ο Ναπολέον, μη θέλοντας νά έκπεθί, άπέφυγε, μα η Ζωρζ μιν ήμερα έπέμεινε φορτικώτατα.

—Όχι! φώναξε ο Ναπολέον. Με παρακόπιασε άπ' τέλους! Πάρε την εικόνα που ζητάς και άφησε με ήσυχο!

Και της έπέταξεν ένα χρυσό ναπολεόνι που είχε πάνω την μορφή του,

